

Στον

άγιο Σεραφείμ άρεσε να παρομοιάζει την ανθρώπινη ζωή με ένα κερι. Ένα πλήθος από κεριά έκαιγαν μέσα στο κελλί του μπροστά στις εικόνες. Όσο περισσότεροι έρχονταν- και οι επισκέπτες όλο και αυξανόνταν χρόνο με τον χρόνο-τόσο περισσότερα κεριά του έφερναν.

Η ζωή μας έλεγε ο σάρετς, μπορεί να συγκριθή με μια λαμπάδα καμωμένη από

κερί με φυτίλι, που καίει με μια φλόγα που εμείς ανάψαμε.

Το κερί είναι η πίστη μας, το φυτίλι η ελπίδα μας, και η φλόγα η αγάπη που ενώνει την πίστη μαζί με την αγάπη, όπως το κερί και το φυτίλι καίνε μαζί με αποτέλεσμα τη φωτιά.

Ένα κερί κακής ποιότητας βγάζει όταν το ανάβεις και όταν το σβήνεις μια άσχημη μυρωδιά. Όμοια είναι και η ζωή ενός αμαρτωλού.

Κοιτώντας ένα κερί-κυρίως μέσα στην εκκλησία- σκεπτόμαστε πάντα την αρχή, το ξετύλιγμα της ζωής μας και το τέλος της: όπως λειώνει ένα αναμμένο μπροστά στο πρόσωπο του Θεού, έτσι και κάθε στιγμή, λιγοστεύει η ζωή μας πλησιάζοντας προς το τέρμα της.

Αυτή η σκέψη θα μάς βοηθήσει να μη διασπώμεθα στην εκκλησία, να προσευχόμαστε με περισσότερη θερμότητα και να κάνουμε το παν για να μοιάσει η ζωή μας με μια λαμπάδα από αγνό κερί, που καίγεται και σβήνει χωρίς άσχημη μυρωδιά.

από τον βίο του αγίου Σεραφείμ του Σάρωφ, της Ελένης Γκοραϊνωφ, εκδ. Τήνος σελ.118)

Πηγή: orthognosia.blogspot.gr